

<p>Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny</p> <p>Pl. (...)</p> <p>(...)-(...) S.</p>	<p>S., dnia 7 listopada 2017 r.</p> <p>IL</p>
--	--

Sygnatura akt III C 958/13

Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa im F. S. w G.

c/a

Sygn. akt III C 958/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

zaoczny wobec pozwanej A. K. (1)

Dnia 8 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	aplikant adwokacki Dagmara Suska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) im. F. S. w G.

przeciwko R. K. i A. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych R. K. i A. K. (1) solidarnie na rzecz powódki (...) im. F. S. w G. kwotę 4.828,50 zł (cztery tysiące osiemset dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt groszy) z odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 grudnia 2012 r. wg stopy procentowej dla pożyczek przeterminowanych ustalonej uchwałą zarządu powódki, lecz nie wyższymi niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 r. nie wyższymi również niż odsetki maksymalne za opóźnienie;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanych R. K. i A. K. (1) solidarnie na rzecz powódki (...) im. F. S. w G. kwotę 679,10 zł (sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego R. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 6.127,63 zł (sześć tysięcy sto dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nadaje wyrokowi w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności wobec pozwanej A. K. (1).

Sygn. akt III C 958/13

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 11 grudnia 2012 r. powód (...) im. F. S. w G. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych R. K. i A. K. (1) kwoty 4.830,89 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 10 października 2007 r. powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 36.000 zł z zastrzeżeniem m.in. odsetek za opóźnienie w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie. Spłatę pożyczki poręczyła pozwana. Z uwagi na niedokonywanie spłaty rat pożyczki, umowa pożyczki została wypowiedziana. Na kwotę roszczenia złożył się niespłacony kapitał w kwocie 4.578,63 zł, skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczone do dnia wniesienia pozwu w wysokości 152,04 zł, niezapłacone odsetki umowne w kwocie 18,82 zł oraz opłaty – 81,40 zł.

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wskazał, że spłacił pożyczkę 20 października 2012 r., wskazując, że była ona kontynuacją pożyczki udzielonej 15 maja 2007 r.

W piśmie procesowym z dnia 16 maja 2013 r. powód wskazał, że umowa pożyczki z dnia 10 października 2007 r. została zawarta na okres do 20 października 2012 r., w związku z upływem tego okresu, nie istniała potrzeba jej wypowiedzenia, natomiast wobec braku spłaty pozwanego pismem z dnia 30 października 2012 r. wezwano pozwanego do zapłaty nieuiszczonej należności wynikającej z tej umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, że umowa z dnia 10 października 2012 r. nie była kontynuacją innej umowy, lecz część środków z tej pożyczki została przekazana na spłatę innej, w związku z czym pożyczka ta została zamknięta. Powód wskazał, że w czasie trwania umowy pożyczka została zrestrukturyzowana, w związku z czym zmienił się jej plan spłaty. Ostatnia rata – wyrównująca – wynosiła 5.292,61 zł i nie została uregulowana w całości.

W piśmie procesowym z dnia 23 stycznia 2014 r. pozwany wskazał, że równolegle spłacał dwie pożyczki oraz tzw. debet, w związku z czym zdarzało się, że w poleceniach przelewu nie wskazywał precyzyjnie, którego z zadłużeń dotyczy spłata. Zdaniem pozwanego z tej przyczyny powód zaliczał wpłaty na znane sobie rachunki, a następnie występowała o zapłatę należności z pożyczki nr1, twierdząc, że nie dokonano wpłat, a następnie z pożyczki nr 3, podnosząc te same twierdzenia. Pozwany zanegował sposób rozliczenia dokonywanych przez niego wpłat, zarzucając, że powódka nie załączyła dokumentów potwierdzających wpłaty, a jedynie wydruki komputerowe, których wynika w jaki sposób księgowała wpłaty.

Pismem procesowym z dnia 3 lutego 2014 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wywodząc, że prawidłowo dokonywał rozliczenia operacji na rachunku pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2014 r. pozwany podniósł, że powód nie wykazał, aby pozwani wpłacili, czy też nie wpłacili danych należności, ani ich wysokości czy terminów wymagalności. Pozwany wskazał, że dokonywał wpłat

w miarę regularnie, a gdy nastąpiło opóźnienie, dokonywał wyrównania z tytułu odsetek, zaś powód po zakończeniu spłat występował jedynie o zasądzenie należności z pożyczki nr 2, mimo że równocześnie rozliczał trzy pożyczki.

Powód w piśmie procesowym z dnia 6 czerwca 2014 r. podtrzymał stanowisko co do tego, iż pozwany nie uiszczył całości ostatniej raty pożyczki nr 3 – zapłacił jedynie 909,99 zł. Powód podniósł, że zmiana pierwotnego planu spłaty, a w jej następstwie – zwiększenie wysokości rat pożyczki, była następstwem wniosku pozwanego z dnia 13 października 2009 r. o restrukturyzację zobowiązania z uwagi na problemy finansowe i zdrowotne. W konsekwencji powód wyraził zgodę na zawieszenie spłaty pożyczki na okres listopad 2009 – styczeń 2010 oraz zaproponował nowy plan spłaty, obowiązujący od lutego 2010 r. Zwiększenie zaś rat było związane ze zmianą rocznej stopy oprocentowania z 13,50% na 17,25%, a wysokość ostatniej raty uwzględniała przerwę w płatności oraz wysokość odsetek narastających do dnia płatności ostatniej raty. Powód podniósł przy tym, że pozwany swym podpisem pod planem spłaty wyraził zgodę na restrukturyzację zobowiązania.

W piśmie procesowym z dnia 24 maja 2016 r. pozwany wskazał, że nie występował o restrukturyzację pożyczki, a jedynie składał wnioski o przesunięcie terminu spłaty poszczególnych rat, co wiązało się ze sporządzeniem przez powoda nowego harmonogramu spłat, podkreślając, że powód niewłaściwie księgował jego wpłaty, w tym nie rozliczał nadpłat.

Powód w piśmie procesowym z dnia 23 czerwca 2016 r. wskazał m.in., że na zmianę wysokości rat pożyczki nie wpłynęła jedynie restrukturyzacja zadłużenia, ale i zmiany wysokości oprocentowania pożyczki, co za tym idzie nie występowały po stronie pozwanego nadpłaty.

Pozwany pismem procesowym z dnia 8 grudnia 2016 r. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, wywodząc, że powód nie dostarczył dowodów pozwalających na uznanie powództwa za zasadne.

Ze stanowiskiem pozwanego powód podjął polemikę w piśmie procesowym z dnia 30 grudnia 2016 r.

W toku rozpraw pozwany prezentował tożsame stanowisko, co w pismach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2007 r. powód (...) im. F. S. w G. zawarł z pozwanym R. A. K. (2) – swym członkiem - umowę pożyczki nr (...) w wysokości 36.000 zł na okres od 10 października 2007 r. do 20 października 2012 r. Z udzielonej pożyczki powód potrącił prowizję w wysokości 4% pożyczki, tj. 1.440 zł. Pożyczka była oprocentowana wg zmiennej stopy procentowej ustalanej przez zarząd powoda, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 13,50% w skali roku, przy czym zastrzeżono, że zmiana oprocentowania pożyczki może nastąpić w przypadku zmian : stóp procentowych przez (...), stóp procentowych pożyczek i kredytów udzielanych przez (...), stóp procentowych ustalanych przez banki, rentowności instrumentów rynku pieniężnego i kapitałowego, wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych, przy czym maksymalna stopa procentowa nie mogła przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Informacje o zmianie oprocentowania pozwany miał osobiście odbierać w (...) wraz z nowym planem spłaty pożyczki.

Pozwany zobowiązał się spłacić pożyczkę wraz z odsetkami do dnia 20 października 2012 r. w ratach miesięcznych, zgodnie z planem spłaty stanowiącym załącznik nr 2 do umowy. Zgodnie z tym planem wysokość raty ustalono na kwotę 831,68 zł miesięcznie, a termin płatności na 20. dzień danego miesiąca, poczynając od 20 listopada 2007 r.

W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego kapitału, a od dnia wniesienia powództwa –od całości zadłużenia powód uprawniony był pobierać odsetki wg stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla pożyczek przeterminowanych, wynoszącej na dzień zawarcia umowy 25%. Powód uprawniony był dokonać zmiany wysokości odsetek dla pożyczek przeterminowanych w przypadkach określonych w pkt 4 umowy, przy czym maksymalna stopa

procentowa nie mogła przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. O zmianie tej stopy powód miał informować poprzez wywieszenie informacji na tablicy ogłoszeń w lokalu (...).

W przypadku uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty, pozwany zobowiązany był do uiszczenia na rzecz powoda każdorazowo opłaty manipulacyjnej w kwocie nie większej niż 300 zł z tytułu zawiadomień, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy, ustalenia adresów zamieszkania, monitów telefonicznych. W przypadku zlecenia podjęcia działań windykacji terenowej podmiotowi zewnętrznemu pozwany miał zostać obciążony kosztami tych działań w kwocie nie wyższej niż 350 zł. Wysokość tych opłat mogła ulec zmianie w przypadkach określonych w pkt 4 umowy. O zmianie wysokości tych opłat powód miał informować poprzez wywieszenie informacji na tablicy ogłoszeń w lokalu (...). Opłata manipulacyjna i opłata windykacyjna podlegały potrąceniu z najbliższej spłaty.

W celu zabezpieczenia spłaty pożyczki powód w dniu 10 października 2007 r. zawarł z pozwaną A. K. (1) umowę poręczenia, w której pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty pożyczki powiększonej o odsetki, opłaty, prowizje i inne koszty przysługujące powodowi w związku z wykonaniem umowy na wypadek, gdyby pozwany nie wykonał swojego zobowiązania.

Załącznikiem do umowy uczyniono Regulamin udzielania kredytów i pożyczek (...) im. (...), zwany dalej Regulaminem. Zgodnie z § 28 Regulaminu powód spłatę należności z tytułu umowy zaliczać miał w następującej kolejności : 1) koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienie, wezwania do zapłaty, 2) prowizje i opłaty, 3) odsetki od kapitału przeterminowanego, 4) wymagalne odsetki za okresy obrachunkowe, 5) kapitał przeterminowany.

Z udzielonej pożyczki kwotę 15.653,20 zł przelano na spłatę zobowiązań pozwanego wobec powoda wynikających z umowy pożyczki zawartej przez strony w dniu 15 maja 2007 r. o numerze (...), opiewającej na kwotę 16.000 zł.

dowody:

- umowa pożyczki z dnia 10.10.2007 r. k. 31-34
- Regulamin k. 31 v., 32 v.
- oświadczenie poręczyciela k. 34
- plan spłaty k. 36-37
- umowa pożyczki z dnia 15.05.2007 r. k. 69-77
- wykaz operacji na rachunku pozwanego k. 77-148

Zarząd powoda wprowadzał zmiany oprocentowania pożyczek w dniach: 7 listopada 2007 r. na 14,50% , 5 kwietnia 2008 r. na 15,75% i 9 listopada 2008 r. na 17,25%, co skutkowało zmianą wysokości rat pożyczki i sporządzeniem uaktualnionych planów spłaty. Zgodnie z planem spłaty z dnia 1 grudnia 2007 r. wysokość rat ukształtowano na 850,02 zł miesięcznie, na podstawie planu spłaty z dnia 1 maja 2008 r. na 857,14 zł w maju 2008 r., a następnie 872,14 zł miesięcznie, a z dnia 1 grudnia 2008 r. – na 894,99 zł miesięcznie.

Pozwany na poczet spłaty pożyczki wpłacał tymczasem 19 listopada 2007 r. , 24 grudnia 2007 r. i 28 stycznia 2008 r. po 846,68 zł, 20 lutego 2008 r. i 20 marca 2008 r. po 847 zł, 21 kwietnia 2008 r., 27 maja 2008 r., 20 czerwca 2008 r., 7 lipca 2008 r., 21 sierpnia 2008 r., 22 września 2008 r., 20 października 2008 r. po 887,14 zł, 20 listopada 2008 r. 807,42 zł, 22 grudnia 2008 r. 894,99 zł, 22 stycznia 2009 r. i 23 lutego 2009 r. 895 zł, 20 marca 2009 r. i 11 maja 2009 r. po 894,99 zł, 12 maja 2009 r. 60 zł, 19 maja 2009 r. 849,99 zł, 19 czerwca 2009 r. 909,99 zł, 20 lipca 2009 r. 879,99 zł, 31 sierpnia 2009 r. 909,99 zł, 21 września 2009 r. – 910 zł, 19 października 2009 r. 909,99 zł , 19 lutego 2010 r. , 19 marca 2010 r. po 853,02 zł, 19 kwietnia 2010 r., 19 maja 2010 r., 24 czerwca 2010 r. po 894,99 zł, 20 lipca 2010 r. – 904,89 zł, 23 sierpnia 2010 r. 909,99 zł, 20 września 2010 r. 909,99 zł, 25 października 2010 r. – 1.260,32 zł, 22 listopada 2010 r. 502,44 zł, 20 grudnia 2010 r. i 20 stycznia 2011 r. po 894,99 zł, 21 lutego 2011 r. 909,99 zł, 22

kwietnia 2011 r. 1.820 zł, 19 maja 2011 r. 909,99 zł, 24 maja 2011 r. 24 zł, 20 czerwca 2011 r. , 19 lipca 2011 r. po 894,40 zł, 11 sierpnia 2011 r., 13 września 2011 r., 19 października 2011 r., 24 listopada 2011 r., 23 grudnia 2011 r., 17 stycznia 2012 r., 17 lutego 2012 r., 19 marca 2012r . 19 kwietnia 2012 r., 17 maja 2012 r. - po 910 zł, 10 sierpnia 2012 r. 850,36 zł, 18 sierpnia 2012 r. – 850 zł, 22 sierpnia 2012 r. 1.129 zł, 19 września 2012 r. i 12 października 2012 r. po 909,99 zł.

W dniu 13 października 2009 r. pozwany wystąpił do powoda z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia z tytułu umowy pożyczki z dnia 10 października 2007 r., wnosząc o zawieszenie spłaty rat na 3 miesiące i rozłożenie zadłużenia na raty o poziomie 450 zł miesięcznie. Pozwany we wniosku wskazał, że zadłużenie nie może być spłacone w sposób zgodny z pierwotną umową ze względu na utratę pracy i konieczność powtórnej operacji kręgosłupa, która uniemożliwia podjęcie pracy.

W piśmie z dnia 3 listopada 2009 r. powód poinformował pozwanego, że wydał pozytywną decyzję restrukturyzacyjną, w związku z czym do dnia 17 listopada 2009 r. pozwany winien skontaktować się z oddziałem (...) w celu podpisania nowego planu spłaty. Jednocześnie powód wskazał, że w przypadku podpisania nowego planu spłaty zawieszeniu ulegną raty za listopad i grudzień 2009 r. oraz styczeń 2010 r. , a spłata zadłużenia rozpocznie się od lutego 2010 r. w racie wynoszącej na dzień sporządzenia pisma 894,99 zł. Zastosowanie zawieszenia spłaty ww. rat skutkować będzie zwiększeniem wysokości ostatniej raty, która w przybliżeniu wyniesienie 5.290 zł. Wobec powyższego powód zwrócił się do pozwanego o rozważenie możliwości zwiększenia poziomu raty pierwotnej po okresie zawieszenia, co pozwoli na zmniejszenie wysokości ostatniej raty. Jednocześnie powód poinformował pozwanego, że nie wyraża zgody na obniżenie raty do 450 zł miesięcznie, ze wskazaniem, że spowodowałoby to zwiększenie ostatniej raty do ok. 23.350 zł. Powód wskazał także, że nowy plan spłaty musi być podpisany przez pozwanego oraz poręczyciela.

Powód w dniu 5 listopada 2009 r. sporządził nowy plan spłaty pożyczki, zgodnie z którym pozwany miał kontynuować spłatę pożyczki od dnia 20 lutego 2010 r. , przy czym na nowo ukształtowano w nim wysokość rat pożyczki – rata 28 wyniosła 853,02 zł, raty od 29 do 59 po 894,99 zł, a ostatnia rata nr 60 - 5.292,61 zł. Termin zapłaty ostatniej raty przypadła na dzień 20 października 2012 r. Odsetki umowne określono na 17,25 % Pozwani otrzymali ten plan w dniu 6 listopada 2009 r. i zaakceptowali go składając swe podpisy pod jego treścią.

W związku ze zmianą oprocentowania pożyczek z dniem 24 lipca 2011 r. na 18,75% powód sporządził nowy plan spłaty pożyczki z dnia 1 sierpnia 2011 r., w którym ukształtowano wysokość miesięczne raty od 20 sierpnia 2011 r. na 894,99 zł, a ostatniej raty wymagalnej 20 października 2012 r. na 5.574,98 zł.

Powód , z uwagi na zaleganie przez pozwanego z zapłatą rat w kwietniu 2009 r., czerwcu 2010 r., marcu i kwietniu 2011 r., czerwcu i lipcu 2012 r., a także z zapłatą ostatniej raty w październiku 2012 r. obciążył pozwanego opłatami za następujące czynności windykacyjne:

- 30 zł za wezwanie do zapłaty z dnia 5 maja 2009 r.,
- 20 zł za zawiadomienie z dnia 5 maja 2009 r. skierowane do pozwanej,
- 9,90 zł za monit telefoniczny z dnia 25 czerwca 2010 r.,
- 9,90 zł za monit telefoniczny z dnia 25 marca 2011r.,
- 35 zł za wezwanie do zapłaty z dnia 4 kwietnia 2011 r.,
- 1,50 zł za monit SMS z dnia 21 czerwca 2012 r.,
- 9,90 zł za monit telefoniczny z dnia 25 czerwca 2012 r.,
- 35 zł za wezwanie do zapłaty z dnia 4 lipca 2012 r.,
- 35 zł za zawiadomienie skierowane do pozwanej 4 lipca 2012 r.,

- 15 zł za windykację terenową z dnia 30 lipca 2012 r.,
- 1,50 zł za monit SMS z dnia 23 października 2012 r.,
- 9,90 zł za monit telefoniczny z dnia 25 października 2012 r. ,
- 35 zł za wezwanie do zapłaty z dnia 30 października 2012 r.,
- 35 zł za zawiadomienie skierowane do pozwanej w dniu 30 października 2012 r.

W piśmie z dnia 30 października 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty zaległego kapitału, tj. 4.578,63 zł, odsetek umownych – 18,82 zł, odsetek karnych – 25,09 zł i kosztów windykacji – 81,40 zł. O zaległościach powód powiadomił pozwaną pismem z dnia 30 października 2012 r.

Na dzień 10 grudnia 2012 r. zaległość pozwanego z tytułu przedmiotowej pożyczki wynosiła 4.828,50 zł. Składały się na nią : zaległy kapitał pożyczki 4.578,63 zł, odsetki umowne kapitałowe - 18,82 zł - za okres od 13 października 2012 r. do 20 października 2012 r. wg stopy 18,75 % rocznie, odsetki karne za opóźnienie - 149,65 zł, za okres od 23 października 2012 r. do 10 grudnia 2012 r. (za 17 dni wwg stopy 25%, za 32 dni wg stopy 24% rocznie) oraz opłaty windykacyjne – 81,40 zł za wysłanie SMS 23 października 2012 r. – 1,50 zł, za monit telefoniczny 25 października 2012 r. – 9,90 zł, za zawiadomienie poręczyciela z dnia 30 października 2012 r. i wezwanie do zapłaty z dnia 30 października 2012 r. po 35 zł.

dowody:

- wniosek k. 214-215
- pismo powoda z dnia 3.11.2009 r. k. 213
- plan spłaty pożyczki z dnia 1.12.2007 r. k. 373
- plan spłaty pożyczki z dnia 1.05.2008 r. k. 374
- plan spłaty pożyczki z dnia 1.12.2008 r. k. 374
- plan spłaty pożyczki z dnia 5.11.2009 r. k. 68, 271
- plan spłaty pożyczki z dnia 1.08.2011 r. k. 356
- potwierdzenia przelewu k. 185,186
- zaświadczenie k. 191-192
- zestawienie operacji k. 193-197
- tabele prowizji i opłat k. 336338, 339-340, 341 -343, 344-345
- potwierdzenia nadania wezwań do zapłaty k. 38, 346, 348
- potwierdzenia nadania zawiadomień k. 347, 349, 351, 353, 355
- wezwanie do zapłaty z dnia 4.07.2012 r. k. 350
- zawiadomienie z dnia 4.07.2012 r. k. 352
- wezwanie z dnia 30.10.2012 r. k. 35

- zawiadomienie z dnia 30.10.2012 r. k. 354
- rozliczenie k. 357-359
- rozliczenie k. 401-403
- opinia biegłego sądowego k. 303-311
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego k. 421-423

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej mierze zasadne.

Powód opierał roszczenia pozwu o zawartą z pozwanym umowę pożyczki, przez którą - zgodnie z brzmieniem art. 720 § 1 k.c. - dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowę, będącą źródłem roszczeń powoda, strony zawarły w dniu 10 października 2007 r., przy czym nosiła ona numer (...). Odpowiedzialność pozwanej za spłatę zobowiązań pozwanego wynikających z przedmiotowej umowy wynikała z zawarcia z powodem umowy poręczenia- w tożsamej dacie. Zgodnie z art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał, przy czym w świetle art. 879 § 1 k.c. o zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika. Zgodnie zaś z zasadą wyrażoną w art. 881 k.c. w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Wskazać w tym miejscu należy, iż pozwana nie ustosunkowała się do żądań pozwu, nie podniosła żadnych zarzutów, nie złożyła żadnych wyjaśnień i nie stawiała się na rozprawie, toteż zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. wydany w niniejszej sprawie wyrok był względem niej wyrokiem zaocznym.

Z kolei pozwany w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym podniósł zarzut, iż w dniu 20 października 2012 r. spłacił pożyczkę w całości, wskazując, że była ona kontynuacją pożyczki udzielonej mu przez powoda w dniu 15 maja 2007 r. W istocie powód przedłożył obie umowy pożyczki przywołane przez pozwanego, przy czym z żadnego z zapisów umowy z dnia 10 października 2007 r. nie wynikało, by była ona powiązana z umową pożyczki zawartą wcześniej. Jedyny związek pomiędzy tymi umowami wynikał z faktu, popartego wyciągiem z rachunku pozwanego w (...), że część środków z kwoty 36.000 zł, na którą umowa ta opiewała, a mianowicie kwotę 15.653,20 zł przelano na spłatę pożyczki udzielonej 15 maja 2007 r. Pozwany wprawdzie podniósł w piśmie procesowym z dnia 23 stycznia 2014 r. zarzut, że równolegle spłacał dwie ww. pożyczki oraz tzw. debet, więc zdarzało się, że w poleceniach przelewu nie wskazywał precyzyjnie, którego z zadłużeń dotyczy spłata, zaś powód zaliczał wpłaty na znane sobie tylko rachunki, a następnie występował o zapłatę należności z obu pożyczek podnosząc te same twierdzenia, jednakże zarzuty te nie znalazły potwierdzenia w dowodach. Przede wszystkim pozwany nie wykazał, by poza ww. umowami pożyczek, wiązała go z powodem umowa o tzw. limit debetowy, a ponadto – o czym była mowa wyżej – w dniu 10 października 2007 r. pożyczka udzielona pozwanemu 5 miesięcy wcześniej na kwotę 16.000 zł została spłacona.

Pozwany przedłożył przy tym wraz z pismem procesowym z dnia 12 lutego 2014 r. dowody wpłat należności z tytułu pożyczek, jednak udokumentowanych nimi wpłat dokonanych w dniach 14 czerwca 2007 r., 30 lipca 2007 r., 28 sierpnia 2007 r. oraz 17 września 2007 r., nie sposób uznać za wpłaty dokonane na poczet zobowiązania objętego tym postępowaniem, albowiem miały one miejsce przed datą udzielenia spornej pożyczki. Pozostałe dowody wpłaty oraz wpłaty ujęte w zaświadczeniu z dnia 23 sierpnia 2011 r. wprost odnosiły się do pożyczki nr 3 i zostały ujęte zarówno w wykazie operacji na rachunku pozwanego prowadzonym przez powoda, jak i w sporządzonych przez powoda rozliczeniach, złożonych po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego, co jednoznacznie wynika z tych

opinii. Wskazać również należy, że z dokumentów załączonych do pisma procesowego pozwanego z dnia 12 lutego 2014 r. w ogóle nie wynika, by wskazane w nich wpłaty były dokonywane na poczet zobowiązań z tzw. debetu.

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2014 r. pozwany wywodził m.in., że dokonywał wpłat rat pożyczki w miarę regularnie, a gdy nastąpiło opóźnienie, dokonywał wyrównania z tytułu odsetek, zaś powód po zakończeniu spłat występował jedynie o zasądzenie należności z pożyczki nr 2, mimo że równocześnie rozliczał trzy pożyczki. Z żadnego z dowodów przeprowadzonych w tym postępowaniu nie wynikało jednak, by strony łączyła jakkolwiek pożyczka nr 2, jak również, by równolegle powód rozliczał trzy pożyczki. Należało przyjąć zatem, o czym była mowa wyżej, że w okresie od 10 października 2007 r. do 20 października 2012 r. pozwany spłacał jedynie zobowiązania wynikające z umowy pożyczki z dnia 10 października 2007 r. i w kontekście zobowiązań z niej wynikających rozstrzygnąć, czy wpłaty udokumentowane przez pozwanego zaspokoili te zobowiązania w całości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż na zakres pierwotnego zobowiązania pozwanego z umowy pożyczki z dnia 10 października 2007 r. wpłynęły m.in. dokonywane w czasie trwania umowy zmiany oprocentowania pożyczek, tj. stopy odsetek umownych od kapitału pożyczki. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie to wynosiło 13,50%, co wskazano w pkt 4 umowy, przy czym w postanowieniu tym zastrzeżono po stronie powoda uprawnienie do zmiany oprocentowania w określonych tamże przypadkach. Jednocześnie w punkcie 8 umowy zastrzeżono, że informację o zmianie oprocentowania pozwany będzie odbierał osobiście w (...), zaś do informacji powód zobowiązany był dołączać nowy plan spłaty pożyczki. Powód przedłożył w toku postępowania plany spłaty pożyczki z dnia 1 grudnia 2007 r., 1 maja 2008 r., 1 grudnia 2008 r., 5 listopada 2009 r. oraz 1 sierpnia 2011 r., z których wynikało w jaki sposób oprocentowanie pożyczki ulegało zmianie, a także w jakim zakresie wpływało na zmianę wysokości rat. W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że informacje o zmianie oprocentowania pożyczki, a tym samym – wysokości rat, do pozwanego nie docierały, skoro np. 21 kwietnia 2008 r., czy 27 maja 2008 r. zapłacił powodowi kwoty po 887,14 zł, odpowiadające nowej wysokości raty, zwiększonej o 15 zł, czy np. 22 grudnia 2008 r. uiszczył on ratę w nowej wysokości - 894,99 zł. Zarówno w świetle umowy pożyczki, jak i ww. planów spłaty, termin płatności rat przypadał na dzień 20. danego miesiąca, wobec czego nie sposób zgodzić się z zarzutem pozwanego, że powód nie wykazał wymagalności poszczególnych rat.

Ponadto istotne z punktu widzenia zakresu zobowiązań pozwanego było zawarcie pomiędzy stronami w dniu 6 listopada 2009 r. porozumienia w sprawie restrukturyzacji zadłużenia. Pozwany wprawdzie twierdził w piśmie procesowym z dnia 24 maja 2016 r., że nie występował o restrukturyzację pożyczki, a jedynie składał wnioski o przesunięcie terminu spłaty poszczególnych rat, jednakże przeczy temu treść jego wniosku złożonego w dniu 13 października 2009 r. (opatrzonego błędnie datą 13 października 2007 r.), w którym wniósł on o zawieszenie spłaty rat na 3 miesiące i rozłożenie zadłużenia na raty po 450 zł miesięcznie. W odpowiedzi na ten wniosek, wyrażonej w piśmie z dnia 3 listopada 2009 r. powód poinformował pozwanego, że wydał pozytywną decyzję restrukturyzacyjną, informując, że do dnia 17 listopada 2009 r. pozwany winien skontaktować się z oddziałem (...) w celu podpisania nowego planu spłaty. Jednocześnie powód wskazał w tym piśmie, że w przypadku podpisania nowego planu spłaty zawieszeniu ulegną raty za listopad i grudzień 2009 r. oraz styczeń 2010 r., a spłata zadłużenia rozpocznie się od lutego 2010 r. w racie wynoszącej na dzień sporządzenia pisma 894,99 zł. W piśmie tym powód jednoznacznie wskazał, że zastosowanie zawieszenia spłaty ww. rat skutkować będzie zwiększeniem wysokości ostatniej raty, która w przybliżeniu wyniesie 5.290 zł. Jednocześnie powód poinformował pozwanego, że nie wyraża zgody na obniżenie raty do 450 zł miesięcznie, ze wskazaniem, że spowodowałoby to zwiększenie ostatniej raty do ok. 23.350 zł, wskazując także, że nowy plan spłaty musi być podpisany przez pozwanego oraz poręczyciela. W konsekwencji powyższego powód w dniu 5 listopada 2009 r. sporządził nowy plan spłaty pożyczki, zgodnie z którym pozwany miał kontynuować spłatę pożyczki od dnia 20 lutego 2010 r., przy czym na nowo ukształtowano w nim wysokość rat pożyczki – rata 28 wyniosła 853,02 zł, raty od 29 do 59 po 894,99 zł, a ostatnia rata nr 60 - 5.292,61 zł. Termin zapłaty ostatniej raty przypadał na dzień 20 października 2012 r., przy czym odsetki umowne określono na 17,25 % Pozwani otrzymali ten plan w dniu 6 listopada 2009 r. i zaakceptowali go składając swe podpisy pod jego treścią. Powód przedłożył przy tym w toku procesu wraz z pismem procesowym z dnia 3 grudnia 2015 r. – na wyraźne żądanie pozwanego - oryginał planu spłaty pożyczki z dnia 5 listopada 2009 r., zaś pozwany nie podniósł żadnych zarzutów,

które podważałyby wiarygodność tego dokumentu. Zauważyć przy tym należy, iż plan ten uwzględnia w pełni treść odpowiedzi powoda na wniosek pozwanego, co za tym idzie uznać należało, iż w dniu 6 listopada 2009 r. doszło do zmodyfikowania zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki z dnia 10 października 2007 r. Co więcej, pozwany nie tylko zaakceptował zrestrukturyzowane zobowiązanie swym podpisem, ale i realizował zobowiązania zgodnie z ww. planem – w okresie od listopada 2009 r. do stycznia 2010 r. zaniechał wpłat, zaś kolejną ratę uiszczył w dniu 19 lutego 2010 r. w uzgodnionej wysokości 853,02 zł. Wprawdzie w marcu 2010 r. wpłata pozwanego wyniosła również 853,02 zł, lecz następnie 19 kwietnia 2010 r., 19 maja 2010 r. i 24 czerwca 2010 r. uiszczał raty w sposób uzgodniony z powodem, tj. po 894,99 zł.

Wskazać trzeba, iż wprawdzie pozwany w pewnych okresach uiszczał na rzecz powoda kwoty wyższe, niż wymagalna w danym miesiącu rata, jednakże zdarzało się, że nie wpłacał rat w pełnej wysokości, bądź też wpłat dokonywał po upływie terminu. Zgodnie z punktem 17 umowy pożyczki, w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego kapitału, a od dnia wniesienia powództwa – od całości zadłużenia powód uprawniony był pobierać odsetki wg stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla pożyczek przeterminowanych, wynoszącej na dzień zawarcia umowy 25%.

Z kolei zgodnie z punktem 18 umowy, w przypadku uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty, pozwany zobowiązany był do uiszczenia na rzecz powoda każdorazowo opłaty manipulacyjnej w kwocie nie większej niż 300 zł z tytułu zawiadomień, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy, ustalenia adresów zamieszkania, monitów telefonicznych. W przypadku zlecenia podjęcia działań windykacji terenowej podmiotowi zewnętrznemu pozwany mógł zostać obciążony kosztami tych działań w kwocie nie wyższej niż 350 zł. Strony zastrzegły przy tym, że wysokość tych opłat mogła ulec zmianie w przypadkach określonych w pkt 4 umowy. O zmianie wysokości tych opłat powód miał informować poprzez wywieszenie informacji na tablicy ogłoszeń w lokalu (...). Opłata manipulacyjna i opłata windykacyjna podlegały potrąceniu z najbliższej spłaty. Powód przedstawił przy tym uchwały swego zarządu ws. tabel prowizji i opłat, które ulegały zmianie w czasie trwania umowy, a także wskazał w piśmie procesowym z dnia 6 maja 2016 r. z jakiego tytułu oraz w jakich kwotach pobrał opłaty manipulacyjne i windykacyjne. Pozwany nie kwestionował tego, że czynności ujęte w tym piśmie były przez powoda podejmowane, nadto powód przedstawił potwierdzenia nadania korespondencji do pozwanych oraz kierowane do nich wezwania i zawiadomienia. Uznać należy, iż skoro pozwany nie zapłacił raty za kwiecień 2009 r. (20 marca 2009 r. zapłacił 894,99 zł, a kolejna wpłata miała miejsce 11 maja 2009 r.), to skierowanie do niego wezwania do zapłaty z dnia 5 maja 2009 r. oraz do pozwanej zawiadomienie z dnia 5 maja 2009 r. i tym samym obciążenie pozwanego z tego tytułu kwotami 30 zł i 20 zł, zgodnie z tabelą prowizji i opłat zatwierdzoną uchwałą zarządu powoda dnia 3 kwietnia 2009 r., było zasadne. Podobnie, skoro pozwany nie dokonał w terminie zapłaty raty za czerwiec 2010 r., zasadne było monitowanie go telefonicznie dnia 25 czerwca 2010 r. i obciążenie z to kwotą 9,90 zł, zgodnie z tabelą prowizji i opłat zatwierdzoną uchwałą zarządu z dnia 25 maja 2010 r. Nie było pozbawione podstaw naliczenie kwot 9,90 zł za monit telefoniczny z dnia 25 marca 2011r. i 35 zł za wezwanie do zapłaty z dnia 4 kwietnia 2011 r., zgodnie z tabelą prowizji i opłat zatwierdzoną uchwałą zarządu z dnia 18 lutego 2011 r. , skoro 21 lutego 2011 r. pozwany wpłacił 909,99 zł, natomiast kolejna wpłata wpłynęła dopiero 22 kwietnia 2011 r. w kwocie 1.820 zł. Również obciążenie pozwanego kwotami 1,50 zł za monit SMS z dnia 21 czerwca 2012 r., 9,90 zł za monit telefoniczny z dnia 25 czerwca 2012 r., 35 zł za wezwanie do zapłaty z dnia 4 lipca 2012 r., 35 zł za zawiadomienie skierowane do pozwanej 4 lipca 2012 r., 15 zł za windykację terenową z dnia 30 lipca 2012 r. było uzasadnione, skoro w okresie od czerwca do lipca 2012 r. pozwany nie dokonał żadnych wpłat, przy czym wysokość tych opłat naliczona została zgodnie z tabelą prowizji i opłat zatwierdzoną uchwałą zarządu z dnia 1 lutego 2012 r. Podobnie uzasadnione było naliczenie kwot 1,50 zł za monit SMS z dnia 23 października 2012 r., 9,90 zł za monit telefoniczny z dnia 25 października 2012 r. , 35 zł za wezwanie do zapłaty z dnia 30 października 2012 r., 35 zł za zawiadomienie skierowane do pozwanej w dniu 30 października 2012 r. , w wysokości zgodnej z uchwałą z dnia 1 lutego 2012 r., albowiem – o czym będzie mowa poniżej – pozwany pomimo upływu w dniu 20 października 2012 r. terminu spłaty pożyczki nie dokonał tej spłaty w całości.

Zarówno odsetki umowne za opóźnienie oraz ww. opłaty powodowały zwiększenie zobowiązań pozwanego wynikających z umowy pożyczki z dnia 10 października 2007 r. Tym samym pozwany zobowiązany był nie tylko

do spłaty rat pożyczki, ale i pokrycia tych dodatkowych zobowiązań. Zważyć należy, że zgodnie z § 28 Regulaminu stanowiącego integralną część umowy z dnia 10 października 2007 r. powód spłatę należności z tytułu umowy uprawniony był zaliczać w następującej kolejności : 1) koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienie, wezwania do zapłaty, 2) prowizje i opłaty, 3) odsetki od kapitału przeterminowanego, 4) wymagalne odsetki za okresy obrachunkowe, 5) kapitał przeterminowany. Jak wynika z opinii biegłego sądowego, który zweryfikował sposób rozliczenia wpłat pozwanego na poczet pożyczki, ujęty zarówno w wykazie operacji na rachunku pozwanego, jak i rozliczeniach sporządzonych przez powoda, a znajdujących się na k. 357-359 oraz k. 401-403 akt sprawy, powód dokonywał rozliczeń zasadniczo w sposób zgodny z ww. zapisami umowy – w pierwszej kolejności wpłaty pozwanego zaliczał na koszty windykacji, następnie – prowizje i opłaty, kolejno - odsetki umowne za opóźnienie, odsetki umowne kapitałowe, a następnie – kapitał pożyczki. Z ustaleń biegłego sądowego, dokonanych ostatecznie w opinii uzupełniającej, wynika, że na dzień 10 grudnia 2012 r. zaległość pozwanego z tytułu przedmiotowej pożyczki wynosiła 4.828,50 zł, a składały się na nią : zaległy kapitał pożyczki w kwocie 4.578,63 zł, odsetki umowne kapitałowe - 18,82 zł - za okres od 13 października 2012 r. do 20 października 2012 r. wg stopy 18,75 % rocznie, odsetki karne za opóźnienie - 149,65 zł, za okres od 23 października 2012 r. do 10 grudnia 2012 r. (za 17 dni wg stopy 25%, za 32 dni wg stopy 24% rocznie – co odpowiada wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP) oraz opłaty windykacyjne – 81,40 zł za wysłanie SMS 23 października 2012 r. – 1,50 zł, za monit telefoniczny 25 października 2012 r. – 9,90 zł, za zawiadomienie poręczyciela z dnia 30 października 2012 r. i wezwanie do zapłaty z dnia 30 października 2012 r. po 35 zł. Żadna ze stron nie przedstawiła do czasu zamknięcia rozprawy dowodów, które pozwalałyby podważyć wyliczenia biegłego sądowego, podsumowane w opinii uzupełniającej. W szczególności powód, który w piśmie procesowym z dnia 15 września 2016 r. (opatrzoną błędnie datą 15 września 2015 r.) deklaruje doprowadzenie dowodów z regulaminów Indywidualnych Kont Spółdzielczych (...), mających potwierdzić zasady związane z wnoszeniem składek członkowskich w wysokości 15 zł, dowodów w tym zakresie nie złożył, co więcej w świetle pisma powoda z dnia 5 grudnia 2016 r. zasady te miały wynikać przede wszystkim z umowy o prowadzenie rachunku IKS+, co do której powód nie przejawiał żadnej inicjatywy dowodowej. W związku z tym Sąd nie znalazł podstaw do zaaprobowania zarzutów powoda zgłoszonych w zakresie rozliczenia przelewów z dnia 20 listopada 2009 r., 12 maja 2009 r., 22 stycznia 2009 r. i 23 lutego 2009 r., albowiem pozostały one niczym nie poparte. Uwzględniając zatem to, iż opinie biegłego sądowego znalazły odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów przeprowadzonych w postępowaniu, żadna ze stron ich nie podważyła dowodami przeciwnymi, nadto były one logiczne i należyście uzasadnione, Sąd uznał je za miarodajne dla czynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.

W odniesieniu do zarzutów pozwanego odnoszących się do spóźnionego charakteru wniosków dowodowych powoda, a także tego, iż część wniosków powód zgłosił w reakcji na stanowisko biegłego sądowego zwrócić należy uwagę przede wszystkim na to, że niniejszy proces miał charakter dynamiczny. Pozwany początkowo wskazywał bowiem jedynie, że spłacił pożyczkę, kolejne zarzuty podnosił zaś dopiero w dalszych pismach procesowych. To w reakcji na zmieniające się stanowisko pozwanego powód zgłaszał dalsze wnioski dowodowe i to pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego celem zweryfikowania jego stanowiska co do pełnej spłaty pożyczki. Biegły wskazał wprawdzie na niedostatki materiału dowodowego, lecz powód podjął w odpowiedzi na to inicjatywę zgodnie z art. 6 k.c., przedkładając dowody, które nie zostały stworzone na potrzeby niniejszego procesu – okoliczności z nich wynikające zostały bowiem ujęte już w wykazie operacji na rachunku prowadzonym przez powoda dla pozwanego, były to zatem dowody jedynie dodatkowe. Wprawdzie część tych dowodów nie zawiera własnoręcznego podpisu osób, które je te zredagowały, lecz są to dowody – jak historia rachunku – które sporządzone zostały w systemie informatycznym powoda, co za tym idzie nie są one opatrywane podpisem. W ocenie Sądu twierdzenia i dowody zgłaszane dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń przedstawionych w pozwie i będące adekwatną reakcją na sposób obrony strony pozwanej w realiach niniejszej sprawy nie mogły być uznane za spóźnione.

Zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba, że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub w dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Jednocześnie zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony

przeciwnej, zaś zgodnie z § 2 Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W przedmiotowej sprawie, z uwagi na ewoluowanie zarzutów pozwanego, a także dążenie do prawidłowego rozstrzygnięcia o rzeczywistym stanie zobowiązań wynikających z umowy z dnia 10 października 2007 r., biorąc pod uwagę to, że (jak wynikało z twierdzeń pozwanego) nie była to jedyna umowa zawarta przez strony, na gruncie której zaistniał spór, Sąd uznał, że konieczne jest przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przedłożonych przez strony.

Ustalając zatem stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się o dowody z dokumentów złożonych przez strony, za wyjątkiem dowodów wpłaty dotyczących pożyczki z dnia 17 maja 2007 r., przy czym dowody te uznał za wiarygodne, z wyjątkiem przedstawionych przez powoda rozliczeń w zakresie w jakim nie znalazły one aprobaty w opinii biegłego sądowego. Ponadto – o czym była mowa wyżej – Sąd czynił ustalenia na podstawie tych właśnie opinii.

Dowody te doprowadziły do konkluzji, że pozwanemu do zapłaty pozostawało do zapłaty na dzień

10 grudnia 2012 r. łącznie 4.828,50 zł, w tym 4.578,63 zł kapitału pożyczki, 18,82 zł odsetek umownych kapitałowych, 149,65 zł odsetek karnych za opóźnienie oraz 81,40 zł opłat windykacyjnych. Od kwoty 4.828,50 zł powód mógł żądać dalszych odsetek umownych za opóźnienie, zgodnie z art. 481 § 1 k.c. W świetle tego przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym – stosownie do § 2 zd. 1 tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie została oznaczona, należą się odsetki wg stopy określonej w umowie. W punkcie 17 umowy pożyczki przewidziano, że od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia powód jest uprawniony pobierać odsetki wg stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla pożyczek przeterminowanych, wynoszącej na dzień zawarcia umowy 25%. Powód uprawniony był przy tym dokonać zmiany wysokości odsetek dla pożyczek przeterminowanych w przypadkach określonych w pkt 4 umowy, przy czym maksymalna stopa procentowa nie mogła przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W świetle powyższego, od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 11 grudnia 2012 r. powód miał prawo żądać odsetek wg stopy procentowej dla pożyczek przeterminowanych, ustalanych uchwałą swego zarządu, lecz nie wyższych niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, a od dnia 1 stycznia 2016 r., w związku z dodaniem przepisu art. 481 § 2¹ k.c. również nie wyższych niż odsetki maksymalne za opóźnienie. W związku z powyższym orzeczono jak w pkt I wyroku, zasądzając na rzecz powoda ww. należność wraz z tak ukształtowanymi odsetkami umownymi za opóźnienie solidarnie od pozwanego oraz pozwanej jako poręczyciela.

W pozostałej zaś części w punkcie II wyroku powództwo oddalono.

Zważywszy, że powód przegrał proces w niewielkim zakresie, w punkcie III wyroku, na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zasądzono na jego rzecz solidarnie od pozwanych (zgodnie z art. 105 § 1 k.p.c.) poniesione przez niego koszty postępowania, tj. opłatę od pozwu – 61 zł, prowizję dla operatora płatności – 1,10 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 600 zł.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych zawarte w punkcie IV wyroku znalazło podstawę w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zważywszy, że wpłacona przez pozwanego zaliczka nie pokryła w całości kosztów opinii biegłego sądowego, z tego tytułu ze środków budżetowych wydatkowano kwotę 6.127,63 zł. Kwotę tą nakazano pobrać od pozwanego jako przegrywającego proces niemalże w całości, nie znajdując podstaw do obciążenia tymi kosztami pozwanej, która nie przejawiała żadnej aktywności w sprawie i której czynności nie spowodowały ich powstania, mając na względzie art. 102 k.p.c.

Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie przepisu art. 103 k.p.c., na który pozwany powołał się podczas ostatniej rozprawy, albowiem z przyczyn opisanych już wyżej, brak było podstaw

do uznania, że powód zachował się niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie, jak również - uchylił się od wyjaśnień, złożył wyjaśnienia niezgodne z prawdą, zataił lub z opóźnieniem powołał dowody.

Zważywszy, że wydany w niniejszej sprawie wyrok był wyrokiem zaocznym wobec pozwanej, na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. orzeczono jak w punkcie V wyroku.